

Sygn. akt VII U 1877/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 roku w Lublinie

sprawy F. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania F. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 31 lipca 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala F. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 1877/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił F. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł F. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podnosił, że pracował w warunkach szczególnych od 9 grudnia 1987 roku do 30 czerwca 2001 roku w zakładach (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

F. M. urodzony (...) w dniu 21 lipca 2014 roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 29 lat, 3 miesiące i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 9 lat i 2 miesiące stażu prac w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu 8 listopada 1978 roku został przyjęty do pracy w Fabryce (...) w L. na stanowisko elektromontera w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 6 ao – k. 20). W dniu 2 sierpnia 1983 roku nabył uprawnienie do kierowania lokomotywą spalinową (prawo kierowania – ao). Od 1 listopada 1987 roku został zatrudniony jako maszynista lokomotywy spalinowej (k. 22 ao). W dniu 1 października 1998 roku angaż zmieniono na stanowisko

KolejarzIV (k. 45 ao). Od 1 lipca 2001 roku do 30 listopada 2001 roku wnioskodawca pracował w 1/2 wymiaru czasu pracy (k. 65 ao).

Od 1 listopada 1987 roku wnioskodawca zajmował się podstawianiem wagonów z ładunkami na poszczególne wydziały zakładu bądź przeciąganie pustych wagonów pod załadunek. Pracował w systemie trzymianowym 12/24 godziny. Łącznie w zakładzie było 6 maszynistów (zeznania wnioskodawcy – k. 13v, 25, zeznania R. A. – k. 24v, zeznania K. B. – k. 24v-25).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Fabryce (...) nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez pracodawcę z okresu zatrudnienia tam wnioskodawcy i jako takie są wiarygodne. Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w tym samym zakładzie były zgodne z powołanymi dokumentami. Ich relacje wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu.

Odwołanie F. M. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy jako maszynista w okresie od 1 listopada 1987 roku do 31 grudnia 1998 roku (11 lat i 2 miesiące).

Są to prace wymienione w wykazie A w dziale VIII, pozycja 13- Prace zakładowych służb kolejowych bezpośrednio związane z utrzymaniem ruchu pociągów, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Ustalenie, że wnioskodawca pracował we wskazanym okresie w warunkach szczególnych w połączeniu z okresem uznanym przez ZUS – 9 lat i 2 miesiące, przesądza o uznaniu odwołania za zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i

zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione, toteż należało ustalić F. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku – od dnia ukończenia 60 lat.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.